



உறங்காத மனமொன்று உண்டு' எனப் பாடினார் கவிஞர் ஒருவர். உண்மையில் அந்த ஒரு மனம் மட்டுமல்ல எந்தவொரு மனமும் உறங்குவதில்லை.

சுழலில் நடக்கும் ஒவ்வொன்றும் அதனைப் பாதிக்கவே செய்கின்றன. தபக்கத்தில் கட்ட மனம் உறங்கி விடுவதில்லை. அது அன்றாட நிகழ்வுகளை அசைபபோட்டு கனவாக அரங்கேற்றுகின்றன.

மனம் உறங்கிவிட்டால் மனிதன் மரணித்துவிட்டான் என்றே கருத வேண்டும். ஆனால் பெரும்பாலும் மனங்கள் உயிர்ப்பிணி வறும்மனவே வாழாதிருந்து விடுவதில்லை. அவை அன்பில் நிகழ்கின்றன. துன்பத்தில் கலங்குகின்றன. கலாசார சீரழிவுகளைக் கண்டு மனம் குமுறுகின்றன. பண்பான செயல்கண்டு பெருமிதம் அடைகின்றன. அநீதியைக் கண்டு பொருமுகின்றன. அக்கிரமத்தகைக் கண்டு பொங்கி எழுகின்றன.

ஆனால் ஒரு சிலரே தமது அனுபவங்களை படபிப்பின் ஊடாகப் மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

சந்திரவதனாவும் அத்தகையவர்தான். 'எந்த வார்த்தைகளாலும் ஆற்ற முடியாத பொழுதுகளை எனது எழுத்துகளாற்றான் திறையிருக்கிறேன்.' என அவரே தனது முன்னுரையில் சொல்கிறார். துன்பங்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் அதன் சாமயைகை குறையைக் கிறார். மகிழ்ச்சியான கணங்களை பிட்டுத் தருகிறார்.

சந்திரவதனாவின் படபைபுலகம் எளிமையானது, அதன் நிகழ்வுகள் வாழ்வோடு ஒன்றியது. நாளந்தம் தம் வாழ்வில் நடக்கும் பல்வற்று சம்பவங்கள் அவரின் மனத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை கற்பனை மெருகட்டடாது, அப்பட்டமாகப் பதிவு செய்கிறது.

பரூத்தித்துறை, யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, நாகொல்லாகம், வவுனியா, மொஸ்கோ, ஜேர்மன், லண்டன், கனடா எனப் பயணப்பட்டது தடேப்பட்டது அவரது ஆழ்மனத்தில் உறைந்திருந்த மீட்கப்பட்டபுதயைல்கள் தான் 'மனஓசை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு.

அங்கிலலாம் சந்திக்கும் மக்களது, முக்கியமாக தமிழர் வாழ்வைப் பதிவு செய்கிறது. ஆய்வாளனாக, சமீகவியலாளனாக, விஞ்ஞானியாக மனிதவாழ்வை சத்திரசிகிச்சகைளக்கு உள்ளாக்கி பிய்த்துப் பாரக்கும் பார்வை அல்ல. ஒரு குடும்பப் பண்ணின் பார்வை இது. அவளின் உள்ளூர் வாழ்வின் நினவைகளையும், அதன் எதிர்மறையான புலம்பயெர் வாழ்வின் கோலங்களையும் தளித்துச் சலெகிறது.

ஆத்தியபி வீட்டில் இருக்கும் பிச்சிப் பிவின் மனத்தில் கிறங்கும் அதே மனம் ஜேர்மனியின் பனியில் உறைந்த மரங்களிலும் லயிக்கிறது.

'காய்த்துக் குலுங்க பச்சைப் பச்சேனென்று இலகைளடன் இருந்த காசல் நடஸ் மரம்'; பின்னர் 'இலகைள் மஞ்சளாகி ... இலகைளே இல்லாமல் மொட்டையாகி,' பின் 'பனியால் மட்டப்பட்டது ஓவ்வொரு கொப்பிலும் பனித்துளிகள் குவிந்து பரந்து அழகாக....' என்கிறார் ஓரிடத்தில்.

ஆம் அவருக்கு வாழ்வை ரசிக்கத் தெரிகிறது. மனசுப் பரிந்து போதையாக நிறைந்து வழிகிற நேரங்களில் மட்டுமின்றி மனசுக்குள் சோகம் சமுயைக அழுத்தி துயர் சொரியக் கரையும் கணங்களிலும் கட்ட இயற்கையின் மலோன வாஞ்சையை, மனித உறவுகள் மீதான அக்கறையையும் பரிவையும் அவரில் காண முடிகிறது. இந்த வாலாயம் அனைவருக்கும் கைகட்டுவது அல்ல.

யாழ்ப்பாணச் சமீகம் எவ்வளவு துரம் தாங்க முடியாத சமுகைளையும் சமுந்த போதும் அவ்வளவு துரம் அதிலிருந்து மீண்டு வாழவும் செய்கிறது.

தந்தையை இழந்தவர் எத்தனை பேர்?

தாயை, சகோதரங்களை, உற்றார் உறவினர்களை, நண்பர்களை என எவர் ஒருவரையாவது இழக்காதவர் அம் மண்ணில் இருக்கிறாரா?

அங்கங்களை இழத்தல், வீட்டை இழத்தல், தொழில் இழத்தல் என மற்றொரு பக்கம்.

அதற்கு மலோக தமது உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்படும் போது? தாய் மண்ணிலிருந்து பிரிந்தனும் புதுவாழ்வு பெற விழுகிறது.

அதற்காக அச் சமீகம் கொடுத்த, கொடுக்கிற விலை என்ன? 'சொல்லிச் சினைவள்' சிறுகதை மூதல் சந்திராவின் அனுபவங்களாக விரியும் பக்கங்களக்கு ஊடாக பயணப்பட்டும் போது அந்தத் துயரங்களில் மிழக்கித் திணறும் நிலை ஓவ்வொரு வாசகனுக்கும் ஏற்படவே செய்யும்.

காதல் கல்யாணமே இன்றைய யதார்த்தம் .
உலகம் அதற்கு மலேம சனென்று விட்டது.

கல்யாணமின்றி சரேந்து வாழ்வதும் , திருமணமாகாமலே குழந்தைகள் பெறுவதும் ,
விரும்பங்கள் மாறினால் கட்டியவனை அல்லது கட்டியவளை பிரிந்து செல்வதும் ,
ஓற்றைப் பெற்றாராடன குழந்தைகள் வாழ்வதும் இன்று மலேதைத் தசே வாழ்வாக்கு
அன்னியமான சயெற்பாடுகள் அல்ல.

இவ்வாறு இருக்கையில் 'புகைப்படத்தலைப் பார்த்துவிட்டு எங்கோ வாழும்
ஓர்வனாக குமனவையாவதற்கு தயாராவதும் , கண்ணாலே காணதவனை நம்பி
வெளிநாட்டுக்கு ஏறிப் போக அங்கு அவன் சட்டப்படி கலியாணம் சயெய்யாது அல்லாட
வலைப்தும் , திருப்பி அனுப்ப முனயை அவள் நிரக்கதியாவதும் இப்படி எத்தனயை
அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்ச்சிகளைப் பதிவு சயெய்கிறார் .

'பாதலை எங்கே', 'விழிப்பு', 'வசேங்கள்', போன்றவை அதற்குயை படலைபுகள் .

'புலம் பெயர் வாழ்வின் பணைகள் சாரந்த அவலங்களை இவ்வளவு ஆழமாகப் பதிவு
யாரும் பதிவு சயெய்வில்லை' என்ற கருத்துப்பட இராஜன் மூருகவளே கபிறியுப்பதுடன்
நானும் ஓம் படுகிறேன் .

அதே நரேத்தில் புலம் பெயர் வாழ்வின் இன்னொரு பக்கமாக, 'தீ ரக்கதரிசனம்' கதயையில்
வரும் ஓர்வயதான பாட்டாவின் வாழ்வில் மழ்கும் போது எம் மனமும் கனடாவின்
பனிபோல உறநைது விடுகிறது .

'தாங்கள் காலமலை வலைகைக்குப் போற பொழுது தகப்பனை வெளியிலலை விட்டு கதவலை
பட்டிப் போட்டு போயிடுவினம்' மத்தியானம் சாப்பிடுறது, ரொயிலடற்குக்கு போறது
எல்லாம் அவர்கள் வந்தாப் போலதைனாம் .

வீ தியராக கல்லில் பனியில் உறநைது, பசியில் துவண்டு, பசேுவதற்கும் ஆள் இன்றி
ஓர் பிச்சகை காரணலை போல பரிதாபமாக அமர்ந்த திருந்த யாரோ ஓர் பாட்டாவலைப் பற்றிய
தகவல் இது .

'அப்ப அவர் ஏன் இங்கலை இருக்கிறார் . நாட்டுக்குப் போகலாம் தானே' கதாசிரியர் , கபிட
வந்த பிள்ளையிடம் கேட்கிறார் .

'அவயைள் விட மாட்டினம் . அவற்றலை பெயரிலலை வெல்ஃபெயர் வருகிதில்லோ' .

'சத்தமில்லாமல் ஓர் கொடும்லை நடந்து கொண்டிருப்பதாக' கதாசிரியர் கபிறுகிறார் .

'வீட்டு காவல் நாய்கள் போல இருக்கிறம்' என அவுஸ்திரலேயா சனென்ற ஓர் முதியவர்
என்னிடம் முன்னொரு போது கபிறியபோது மனம் வருந்தினனே .

இவையாவும் வெறும் கொடும்லை அல்ல . பணத்தின் முன் , சுகுசு வாழ்க்கைக்கு
முன் மனித உணர்வுகளே இவர்களுக்கு மரணித்துவிட்டதன் வெளிப்பாடு .

நடுஞ்சலை உலுக்கும் நிலலை இது .

பெண்ணியம் அவரது படபைப்புகளில் கருத்துநிலை வாதமாகத் துருத்திக் கொண்டு நிற்பதில்லை. முக்கியமாக ஜேர்மனி நாட்டில் சில தமிழ்ப் பெண்கள் படும் அவலங்களை மிகவும் யாதார்த்தமாகச் சித்தரித்துள்ளார்.

'தாலியை நிதானமாகக் கழற்றி வகைக்கும்' 'விலங்குடபைப்போம்' கதையின் சங்கவி,

'என்னோடே ஒரு நாள் கோப்பி குடிக்க வருவியோ' என்ற களேவியோடும் அதற்கு மலோனா சமமத்ததைத் தடும் ஆபிரிக்காரனை உறுதியோடும் மறுக்கும் 'பயணம்' கதையின் கோகிலா ஆகியோர் சற்றுத் துணிச்சல்காரர்கள்.

ஆனால் அதே நேரம் 'என்னப்பா இன்னும் வளிக்கிடலேலையோ?', 'ஏன்தான் பெண்ணாய்' போன்ற கதைகளில் வரும் பெண்கள் சாந்தமானவர்கள்.

கூடும்ப வாழ்வில் தாம் தினசரி அடக்கப்பட்டபோதும் அதிலிருந்து வளி வராமல் பொறுத்துக் கொள்ளும் பதேகைகள். தங்களை மட்டும் யோசிக்காது கழந்தகையையும் கூடும்பத்தையும் நினதைதுப் அடங்கிப் போகும் அப்பாவிகள்.

உண்மையில் இது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நடப்பதுதான்.

கதைகளைப் படித்துவிட்டு உங்கள் வீட்டையும் சற்றுத் திரும்பிப் பாருங்கள்.

'டொமினிக் ஜீ வா அவர்களின் எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் என்ற புத்தகத்தை வாசிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து ...' என ஆரம்பிக்கும் இந்நூலின் தலைப்புகள் கதையான பொட்டு கிளாஸ் சாதீயம் பற்றியது. தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மீதான உயர்சாதிப் பெண்ணின் பரிவலை எடுத்துச் சொல்கிறது.

சந்திரவதனா சிலைவகுமாரன், மற்றும் அவரது சகோதரி சந்திரா ரவீந்திரன் ஆகியோரை 80களின் ஆரம்பத்திலிருந்து அறிந்திருக்கிறேன். இவரது உலகின் ஒரு பகுதி எனது உலகமும் கட்ட.

அவரது வீடும் எனது பருத்தித்துறை பிஸ்பென்சரியிலிருந்து எனது சொந்த ஊரான வியாபாரிமலைக்கு போகும் பாதையில் இருக்கிறது.

அவரது படபைப்புகளில் வரும் பாத்திரங்களான அப்பா, அம்மா, சகோதர சகோதரிகள் எனக்கும் பழக்கமானவர்களே.

ஏனைய பல பாத்திரங்களும் எனக்கு அறிமுகமானவர்களே.

பல நிகழ்வுகளும் எனக்கும் அன்னியமானவை அல்ல.

இதனால் இவரது இந்த நூலைப் படிக்கும்போது அக் காலத்தில் நடந்த பல நிகழ்வுகளை மீள அசைபோடும் வாய்ப்பு கிட்டியது.

ஆத்தியபி பிள்ளையார் கோவில், நலைலண்டை பத்திரகாளி அம்மன் கோவில். இவ்வாறு எவ்வளவோ!

Written by Dr.எம். க.கே. முருகானந்தன்

Friday, 07 August 2009 05:48 - Last Updated Tuesday, 21 October 2014 22:34

நினகைக்கும் போது எவ்வாறு எமது வாழ்வை சித்தி செய்து விட்டது. வாலறுந்த பட்டமாக, வறறுந்த மரமாக அல்லாடுகிறோம் என்பது மனத்ததை உறுத்துகிறது.

அவரது 'மன ஓசை' என்னையும் அல்லறப்படுத்துகிறது.

யாழ் மண்ணோடு உறவு கொண்ட அனவரையும் அவ்வாறே அல்லறப்படுத்தும் என்பது நிச்சயம்.

சந்திரவதனா சலெவகும்பாரன் இன்று இணையத்தில் மிகவும் பிரபலமானவர். பல இணைய இதழ்களில் அவரது பல படபைப்புகள் வளையாகின்றன. தனக்கென பல வலபைப்பிவகளையும் வைத்திருக்கிறார்.

மலேமும் பிரகாசமான படபைப்புலகம் அவர் பனோவிலிருந்து ஊற்றடுக்கக் காத்திருக்கிறது எனலாம்.

முப்பது கதைகளை அடக்கி 195 பக்கங்கள் நீளும் இத்தொகுப்பை கும்பரன் பிரின்ரரேஸ் வளையிட்டிருக்கிறார்கள்.

000.00.000000000000

[எம்.கே.முருகானந்தன்](#)

Quelle :- தினகர்குரல் - 14.12.2008